

Musem

Muzeum
Vysoké nad Jizerou

svým vnučatům, že tady nejsme naposledy, že zase přijedeme. A tak se pochopitelně dostavují různé reakce a pocity. Spokojenost z návštěvy u Vás je však opravdu velká. Zvláště když při odjezdu domů v našich dušičkách slyšíme, jak se z Vašeho okolí a šumějících lesů kolem tiše, ale upřímně ozývá to známé "...tak zase někdy přijďte pobejt'..."

Přeji Vám proto z celého srdce mnoho dalších úspěchů při budování města Vysokého nad Jizerou a lyžařského areálu Šachty. A hlavně, ať z toho Vašeho mladého lyžařského dorostu, který brázdí sjezdovky a honí běžky po nedalekých běžeckých tratích, vyrostou noví Hančové, kteří budou propagovat krásu našich hor Krkonoš a šířit slávu sportu v bílé stopě. Ať se z nich stanou noví pokračovatelé

Slavných tradic Bohumila Hanče a jemu podobných. Ať máme být i nadále na koho právem hrdi.

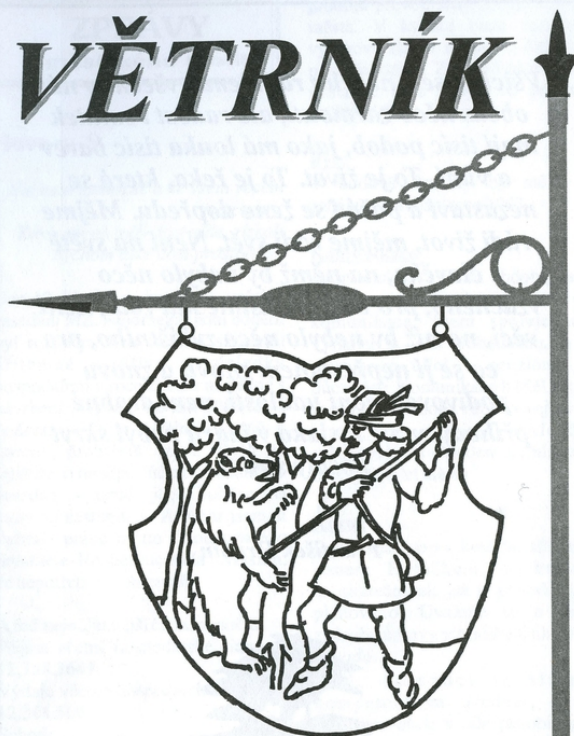
Přeji Vám, aby všichni návštěvníci Vašeho města a okolí k Vám jezdili s takovou láskou a tak rádi, že se jim nebude chtít od Vás odjíždět, tak jako se nechce mně s mými dětmi a vnučaty.

Váš věrný patriot
Stanislav Novák
Mnichovo Hradiště

PS Přijměte prosím tento můj příspěvek do Vašeho zpravodaje jako upřímné vyznání městu a jeho okolí, které bylo, je a bude vždy patřit k předním místům mého putování za odpočinkem.

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 3-4/2003 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 450 ks, cena 10,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11. Redakce-Muzeum-tel.:481 593 118
V roce 2003 vytiskl R. Friede, tiskárna merkantilu Roprahtice - tel/fax 481 593 163

VĚTRNÍK

Březen - duben 2003

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Všichni se z něčeho radujeme, všechny nás občas něco zarmoutí, ale radost i smutek mají tisíc podob, jako má louka tisíc barev a vůní. To je život. To je řeka, která se nezastaví a pořád se žene dopředu. Mějme rádi život, mějme rádi svět. Není na světě člověka, na němž by nebylo něco vzácného, pro co ho musíme mít rádi, není věci, na niž by nebylo něco zvláštního, pro co se jí nepřestanem znovu a znovu podívat, není události, není drobné příhody, v niž by jako v jádru nebyl skryt košatý strom.

František Hrubín

ZPRÁVY z městského úřadu

Hovory S

Nic není nemožné a ke všem věcem jsou cesty.

Kdybychom měli dost vůle, získali bychom také dost prostředků.

Dne 10. března se konalo 3. veřejné zasedání MZ. Nejdůležitějším bodem byl rozpočet. Pan starosta seznámil přítomné nejdříve s výsledky hospodaření v roce 2002 a následně s návrhem rozpočtu na rok 2003. Je s podivem, jak se většina občanů k tomuto problému staví. Bylo to vyjádřeno nejlépe "účastí" občanů na zasedání - téměř jeden občan na jednoho zastupitele. A proto jsem si vybrala právě motto francouzského myslitele Rochefoucaulda. Myslím, že nepotřebuje komentář.

A teď nejdůležitější čísla rozpočtu:
Příjem včetně hospodářské činnosti:
12,158.364 Kč
Výdaje včetně hospodářské činnosti:
12,306.500 Kč
Schodek:
148.136 Kč

Celkový rozpočet města činí 39,978.836 Kč, protože je od tohoto roku spojen s rozpočtem Ústavu chirurgie ruky a plastické chirurgie, jenž se stal součástí MěÚ. Stále ještě

probíhá převod majetku do majetku města. V květnu bude vyhlášeno výběrové řízení na místo ředitele a primáře ústavu. Zároveň se uvažuje o výstavbě 1 až 2 bytů na pozemku ÚCHRaPCH.

Byty

V budově družiny by měla být zahájena stavba v roce 2003.

Komunikace

Jakmile skončí zimní období, začne se pracovat na dokončení komunikace, která spojuje ulici Tyršovu s ulicí Ještědskou, a na přístupové ulici k penzionu pro důchodce. Komunikace k MěÚ, která je v současné době vůbec v nejhorším stavu, by si jistě zasloužila rekonstrukci s ohledem na blížící se oslavy 650 let města.

Kostel

Dokončení oprav kostela, slíbených panem Horáčkem, se bohužel neuskutečnil tak, jak to původně bylo plánováno. Uvažuje se o jiném způsobu úpravy schodiště k hlavnímu vchodu.

K 1. červenci je slíbeno kompetentním úřadem, že ve Vysokém bude trvale působit nový kněz. Podrobnosti dosud známy nejsou.

Odpadky

Ve městě samotném zatím žádné problémy nenastaly, ale do vesnic je třeba doplnit odpadové nádoby a zakoupit nové kontejnery.

Parkování

Přestože bylo o parkování již vícekrát jednáno, dosud se neuskutečnil žádný projekt. Na posledním zasedání o tomto problému hovořil podrobněji místostarosta Ing. Kellner. Řízení bylo pozastaveno z důvodů finančních a pro nedořešení některých organizačních a provozních záležitostí.

Zásobování

Nejvíce asi bude zajímat občany našeho města zpráva, že budova nákupního střediska je prodána Jednotě, spotřebnímu družstvu Nová Paka, která už vlastní 38 prodejen. Hodlá budovu zrenovovat, tj. střechu, fasádu, vnitřek opatřit novými moderními regály a dalšími stavebními úpravami týkajícími se provozu. I při nejnáročnějších pracích bude zajištěn prodej základních potravin. Potraviny u pana Janouška zůstávají bez změny, jen prodejna byla částečně zmodernizována.

*Z rozhovoru se starostou připravila
Ludmila Hnyková*

*_*_*

*Nic neuspěchej, raději
všechno dokonči, i když to trvá déle.*

Fjodor Michajlovič Dostojevskij

*_*_*

Smlouva o spolupráci

V lednu letošního roku vzniklo na základě písemné smlouvy o spolupráci Regionální poradenské středisko (RPS) pro Liberecký kraj, spolupracující se Sdružením bytových družstev a společenstvím vlastníků. O zřízení RPS rozhodlo představenstvo SMBD svým usnesením ze dne 18. 12. 2002 v Praze.

V zájmu rozšíření poradenské sítě mimo území hl. m. Prahy začaly být poskytovány poradenské služby v oblasti bydlení především malým bytovým družstvům a společenstvím vlastníků. RPS bude zabezpečovat účinnou pomoc při zakládání nových právnických osob v regionu, které vznikají za účelem vlastnictví bytových domů a bytů zejména při privatizaci bytového fondu měst a obcí, také poradenství a pomoc při výstavbě nových bytových domů s využitím státních dotací. Z kontaktů s prvními zájemci vyplynulo, že mají zájem nejen o právní, technické a ekonomické poradenství, ale také o celé spektrum otázek týkajících se problematiky oprav, rekonstrukcí a modernizace bytových domů a jejich financování. Proto v současné době připravujeme odborné semináře na téma: aspekty družstevního a vlastnického bydlení, daňové a účetní nástrahy, způsoby a možnosti tvorby fondů oprav a regenerace bytového fondu s možností využití státních podpor. Semináře jsou určeny především zástupcům jednotlivých samospráv. Chtěli bychom tak

podpořit program regenerace sídlišť a přispět ke komplexnosti navrhovaných projektů. RPS dále zajišťuje pravidelnou informovanost o nových předpisech a znění zákonů, je nápomocno při ochraně a správě majetku, zajišťuje prodej odborných publikací včetně vzorů tiskopisů a dokumentů.

Úzká spolupráce s odborníky v oblasti bydlení v regionu je vítána. Rozhodujícím faktorem pro úspěšnou spolupráci je získat veřejnost, aby se aktivně podílela na zlepšení bydlení. Vzhledem k velkému zájmu o danou problematiku a rozšíření služeb prochází kancelář RPS v současné době celkovou rekonstrukcí, přesto naše činnost není omezena. Informace o poskytovaných službách a pořádaných akcích získáte: Po a St 9.00 - 17.00 hodin, tel. 485 161 697, e-mail: rps.smbd@volny.cz

Schůzky možno sjednávat i na +420 737 777 159 - Po-Pá 9.00-17.00 hodin. Informace jsou bezplatné, pokud by se jednotlivé bytové domy chtěly připojit k členství, obdrží přihlášku. Jestliže nechtějí být členy sdružení, nemusejí, postaráme se i o ně. Nezastupujeme žádnou firmu, banku, spořitelnu, pojišťovnu. V případě zájmu - dle dohody - pořádáme i výjezdní zasedání.

*Na spolupráci se těší Marie
Chramostová*

Občanská sdružení

Hrad Nístějka a sdružení na jeho záchranu

Čtenáře Větrníku bude jistě zajímat, jak se v posledních měsících vyvíjí situace kolem záchranu zbytků hradní věže na Nístějce a tím celého hradu včetně Sdružení se sídlem ve Vysokém nad Jizerou.

Nutno připomenout, že Nístějka - sdružení na záchranu hradu není, jak si mnozí myslí, už anebo ještě pouze diskutujícím spolkem. Dokonce má dnes nejvyšší počet členů ve své krátké historii. V dané situaci je nesnadné příliš mnoho dělat, vše se snad v dobré obrátí. Hledají se náhradní možnosti činnosti, hrad Nístějka nemá totiž posud svého majitele. Podzimní nařízení Okresního úřadu v Semilech Lesům České republiky, a to ředitelství v Hradci Králové, nařídilo, že Lesy musí padající hradní věž na vlastní náklady v roce 2003 bezpodmínečně opravit. Následovalo odvolání, velice rozsáhlá záporná odpověď. Následník okresu, dnes Městský úřad Semily, celou záležitost předal Krajskému úřadu v Liberci. V únoru počalo probíhat řízení na vyšší úrovni za účasti Ministerstva kultury ČR. Bližší podrobnosti o této akci nejsou poskytnuty zatím ani Sdružení Nístějka ani dalším osobám. Patrně již v měsíci březnu či dubnu se očekávají následné výsledky. Členové Sdružení předpokládají, že celá záležitost skončí bohužel u soudu (v případě několika hradů v Čechách

se údajně táhne soud již několik let), a proto se uvažuje o provizorním zastřešení celé věže. Projekt vypracoval ještě loňského roku pan architekt Jiří Starý z Hradce Králové, autor zatím neuskutečněného projektu na opravu věže. K zajištění věže však nejsou toho času žádné peníze. Sdružení hledá možné prostředky včetně vlastního dotování této zajišťovací akce. Nejlepším řešením by jistě byla možnost věž opravit, těžko říci, kdy a zda to bude nakonec opravdu z peněz Lesů České republiky. Kdo se bude u Nístějky smát poslední, ten se bude smát nejlépe, kdo to bude, to dnes zatím nevíme. Přejme si pak to, aby Lesy České republiky to rozhodně nebyly.

Zdeněk Fišera, Jilemnice

*_*_*

Jsou čtyři druhy lidí:

- 1) Ti, co nevědí, že nevědí: jsou to hlupáci, střez se jich.
- 2) Ti, co nevědí, ale vědí, že nevědí: jsou to prost'áčci, pouč je.
- 3) Ti, co vědí, a nevědí, že vědí: to jsou spáči, probud' je.
- 4) Ti, co vědí - a vědí, že vědí - to jsou moudří lidé, za těmi jdi.

Tuším

*_*_*

Ze života církve

Proč půst?

Na Popeleční středu jsem do nástenky před kostelem vyvěsil nápis "Postní doba - čas modlitby". Poté jsem si uvědomil, že by si tato slova mohli někteří vyložit tak, že se máme modlit jen v postním čase. Modlitba pochopitelně patří do každodenního života křesťana, v postním období však má svá specifika. Dialog s Bohem má kající charakter. Svým ovečkám jsem v jedné z homilií kladl na srdce, že čas půstu je sice chudý pro tělo, ale měl by být bohatý pro duši.

Jak se tedy toto čtyřicetidenní období odlišuje od zbytku církevního roku? Jednou nepopulární věcí, kterou současný český člověk (moravského nevyjímaje) nerad slyší - je to uvědomění si své hříšnosti a vyjádření lítosti nad dosavadním životem. Smyslem je přemýšlet jak se změnit, abychom nebyli nudní a neustále neopakovali ty své chyby dokola. Zásadním rozhodnutím v půstu je rozhodnutí k růstu. Dát Bohu prostor ve svém srdci, aby mě mohl proměnit (1). A k tomu je potřeba právě ona nepříjemnost - přiznat svůj hřích. Jeden teolog tento jev definoval jako ztrátu vědomí hříchu. A to je špatné. Kdo si neuvědomuje svou lidskou nedokonalost, netouží po vykoupení, netouží po Kristu.

Kdysi v minulosti bylo věcí cti, kdo a jak útrpněji prožije půst. Tíže uložených pokání byla ukazatelem víry. Z dnešního pohledu je taková snaha směšná, vždyť komu chceme dnes ukazovat, že jsme kající křesťané. Papež sv. Lev Veliký napsal: "Uvědom si, křesťane, svou důstojnost. Stal ses spoluúčastným na božské přirozenosti, nevracej se tedy hanebným chováním do starého ponížení." Je nepochopením půstu, pokud ho bereme jen jako sebetřízeň a odříkání, nemá význam dokazovat takto něco sobě nebo ostatním. Když však omezíme některá konání, o kterých běžně nepřemýšlíme, najednou si uvědomíme jejich cenu. Jak už to tak bývá, hodnotu věci poznáme, až když je nemáme. O to víc bychom měli být vděční za

všechny Boží dary, kterými jsme zahrnuti, za jídlo, naše rodiny, přátele, za to, že máme střechu nad hlavou, že máme ještě čím topit, za oba kostely, které naši předkové vystavěli k oslavě Boha, za celé pěkné město. Mysleme na ty, kteří nemají takové štěstí jako my a strádají, je jim zima, hladovějí, jsou sami a bez domova. Právě na takové lidi mysleme ve svých modlitbách.

Podstatná část naší činnosti je směřována k materiálnímu zabezpečení nás a našich rodin. Kolik času a energie však věnujeme Bohu. Docela mě jímá hrůza při představě, že jediným naplněním pozemského života je starost o práci, jídlo, osázení, placení nájmu a kde mají jaké slevy. Jsme natolik zaměstnaní těmito starostmi o svůj chléb vezdejší, že

Foto: Jaroslav Krivánek

nám jaksi na Pána Boha nezbyvá sil. A přitom stačí tak málo. Člověk jakožto Boží obraz by měl zrcadlit Boha, což se neděje od momentu prvotního hříchu. Jedinou činností, při které povstává lidství ze své bíd, je modlitba. Je to Boží iniciativa v nás (2), která nám navrácí naši důstojnost v komunikaci s všemohoucím Bohem. Kající člověk pohroužený do modlitby je hoden nazývat se Božím obrazem.

Jeden z příběhů o pouštních otcích vypráví o abba Janu Kolobovi, který přirovnával púst k obléhání hradu. Stejně jako král dobývá hrad, tak naše vášně dobývají naše tělo a mysl. Pokud král znemožní zásobování hradu na dostatečně dlouhou dobu, pak se vyhladovělí obyvatelé vzdají. Pokud i my odejmemé naším slabostem živnou půdu tím, že se postíme, pak nás neklid vášní opustí (3). Pústem osvobození od nepokoje tohoto světa můžeme prohlédnout přes časnost k věčnosti. Púst nás obohacuje o jeden druh poznání: rozlišit, co je pro náš věčný život podstatné a co naopak zbytné.

Postní období je milost pro všechny, kdo ještě mají svědomí. Je to milost pro ty, kdo chtějí na sobě zapracovat. Je to milost, ve které se nám dává prostor ke ztišení a upřímné modlitbě, prostor k tomu, abychom pustili Krista do našich neuspořádaných životů. Modlitby k pústu, jak vidíme, neodmyslitelně patří. Pústem se duchovně očišťujeme a připravujeme na "Velikonoční drama o kříži a vzkříšení". Je Boží milostí, můžeme-

li radostně zvolat: "Kristus vstal z mrtvých, aleluja!"

Jaroslav Křivánek, jáhen ČČSH

(1) Anselm Grün: Exerciie pro všední den, Kostelní Vydří 1999, str.11

(2) Jan Pavel II.: Překročit práh naděje, Praha 1995, str. 39

(3) Apofthegmata, Praha 2000, str. 65

Letošní Velikonoce v datech:

Popeleční středa - 5. března
Černá neděle - 9. března
Pražná neděle - 16. března
Kýchavná neděle - 23. března
Družebná neděle - 30. března
Smrtná neděle - 6. dubna
Květná neděle - 13. dubna
Boží hod velikonoční - 20. dubna
Mrskané pondělí - 21. dubna

lh

Zprávy z muzea

Zpráva o činnosti muzea za rok 2002

Provoz muzea

Provoz muzea zajišťovali Vladimír Hladík (celý úvazek), Jana Vaváčková (půl úvazku) a Mgr. Alice

Sládková (půl úvazku). V době dovolených a nemoci zastupovala podle potřeby Daniela Hejralová.

Návštěvnost

Muzeum v loňském roce navštívilo celkem 7808 lidí.

Badatelské a studijní návštěvy

Byly zaměřeny na historii města a okolí, domy, hudbu, architekturu, lidové hry, oblečení, řemesla, domácí práce, hospody, osobnosti, první republiku, letce, vysoké rody, zvyky, studentstvo, zápisy pátera Voborníka, partyzánskou činnost, gauschule v Kramářově vile, betlémy, staré fotografie a pohlednice, lyžování. Za tímto účelem navštívilo muzeum kolem 30 lidí, mnozí opakovaně.

Výstavy v galerii a ve výstavní místnosti v přízemí

V lednu pokračovala v galerii výstava obrazů Jana Řeřichy a Karoliny Řeřichové a v přízemí vánoční výstava Betlémy, jesličky, hračky, zvyky. únor, březen - Zpracování drahých kamenů

únor až duben - výstava obrazů z depozitáře

květen, červen - výstava fotografií Ladislava Sitenského Válka, s přednáškou

červenec - obrazy a kresby Daniela Ladmana

srpen, září - Vysoké elegie Mirka Kaufmana, s vernisáží

říjen, listopad - originální oděvy Renaty Bažantové, keramika Petra Čáslavského, Ireny Hirai a Evy Pohořalé, s vernisáží

prosinec - fotografie Aleny Duškové Cestou k Vysokému, s vernisáží, a Betlémy - s ukázkou současné tvorby

Nové prostory a expozice

Po celý rok se pracovalo na přístavbě muzea a během září již bylo možno stěhovat do nových prostor ve zvýšeném přízemí (cca 55 m2) do jedné části Kramářovu knihovnu (nábytek), která byla do muzea převedena z depozitáře Národního muzea v Křinci. Zde budou umístěny staré tisky, dále bude místnost sloužit jako badatelna (snad i s možností použití kopírovacího přístroje), přístupná však bude pouze studijním návštěvám. Do této knihovny byla přemístěna a rozvěšena velká plátna v rámech, dále zde bude depozitář obrazů. Zbývající část, zhruba další polovina, byla věnována historii divadla a loutkám. Tato část byla opatřena loutkovým divadlem, vyrobeným panem Vladimírem Hladíkem tak, aby zmenšeně odpovídalo loutkovému divadlu v divadelní budově Krakonoš včetně nápisu "Byli jsme a budem". Zde jsou loutky vyrobené panem Josefem Rónem, ve vitrině pak menší loutky pana Havlíčka. Pozadí k loutkám namaloval Daniel Ladman na plátno, kulisy použity ze sbírek muzea. V ostatní části se dokončuje expozice ochotnického divadla. Fošnová podlaha připomínající jeviště s horním a postranním závěsem z červeného plyše je dokončena, divadelní rekvizity a části originálů divadelních kostýmů a oděvních doplňků dodá sem divadelní spolek jako záptíječku. Celá expozice je opatřena historií divadla od r. 1786.

Provedena zcela nově byla celá expozice lyžování včetně textů k

jednotlivým závodníkům a nových vitrín. Další místností v přístavbě je stejně velká místnost v přízemí (suterénu), přístupná ze dvora z věže nebo ze sklepa dosavadní budovy. Byla opatřena z části nábytkem z Kramářovy knihovny a bude sloužit jako depozitář. Další je pak místnost v posledním patře věže nad schodištěm, pro kterou se ještě bude hledat nejvhodnější uplatnění - snad výstavy. Byl vypracován nový průvodce ve všech světových jazycích, protože rozmístění expozic se změnilo.

Původně divadelní expozice je nyní expozicí hudby. Bylo také zavedeno nové elektrické osvětlení v některých místnostech.

Péče o sbírky

Opravy betléma, zakrytí plexisklem, přemísťování obrazů, nové mříže, vytápění. Dne 6. 1. 2002 na disketě předány sbírky do CES, v souvislosti s tím současně vypracována nová zřizovací listina. Místnost v mezipatře ohrazena sklem. Generální oprava modelu Šaldovy stodoly. Dokončena inventarizace lyžařiny a lyžařských cen, medailí, trofejí. Na žádost o příspěvek na zabezpečení muzea jsme dostali 16 tisíc. Elektronické zabezpečení nových místností firmou ZASI.

Akviziční činnost

Získány nové sbírkové předměty, jako např. jehlice do klobouku, obrazy a keramika současných, v muzeu vystavujících autorů, zvon z Helkovic, domácí potřeby, skleněná pera, potřeby pro hospodaření a rybolov, sněžnice, zámky na dveře,

kování, drobné předměty z rodiny Schovánkových.

Reklama

Opatřeny dva poutače, umístěny u benzinové pumpy a na náměstí. Nové letáčky: Postava Krakonoše, Divadelní historie, Vývoj lyžování na Vysokou od r. 1892, zatím do r. 1985.

Internet

Pravidelné informace na adrese: <http://sweb.cz/vysokenj>

vav

Přítomnost

Včera jsme se s manželem dívali na rozloučení pana prezidenta, které mu zorganizovala paní Dáša. Bylo to od ní velmi hezké, když ty začátky první dámy nebyly moc dobré. To však vysvětlila v pořadu "Na plovárně" panu Marku Ebenovi. Ostatně, kdo z nás nedělá chyby.

Panu prezidentovi se také vše nepovedlo, ale jedno mu musíme přiznat - že díky své skromnosti a lidskému přístupu náš národ povznese v očích ostatních států.

Hana Pochopová

Otevřené okénko SDH ve Vysokém nad Jizerou aneb Co se nám podařilo udělat

Sbor dobrovolných hasičů (SDH) ve Vysokém nad Jizerou byl založen v roce 1873. I když práce jeho členů v počátcích možná nebyla úplně doceněna, naši předchůdci to se ctí přestáli. Proto jim patří poděkování.

A nyní něco o naší současné práci. Velmi aktivně pracujeme s mládeží, což je naše nastávající generace. Naše hlavní činnost spočívá v ochraně majetku nejen státního, ale i soukromého. V loňském roce jsme se zúčastnili při zásazích:

22. 6. - osobní auto v Třiči - technická závažná na vozidle

22. 7. - Jablonec nad Jizerou - technická pomoc při povodních - čerpání vody ze sklepů

21. - 25. 8. - obec Kly u Mělníka - technická pomoc po povodních - čerpání vody ze sklepů - demontáž stavebních konstrukcí.

Dále se zúčastňujeme různých soutěží, a to družstva mužů, žen i mládeže. Je u nich vidět houževnatost. Ale nejen samou práci je člověk živ, proto pořádáme různé zábavy, společenské akce, oslavy výročí sousedních sborů, návštěvy dříve narozených členů a členek.

Závěrem chci všem za dosaženou práci poděkovat a vás všechny pozvat na letošní oslavu 130 let od založení našeho SDH.

Alfréd Adametz, starosta SDH

Jaro

Lupínku schoulený
pod ledovou tříští
zlatý petrkličku
odemkni bránu
radostí
pro jaro příští
Pán sestoupí s nebe
rozdávat lásku
zážrak nás prostoupí
hladové pohostí
nemocné uzdraví
a chudým vrátí naději
prvosenko
od ráje klíčku
Prima vera.
Petrklíčku

Dr. Zdenka Vaněčková

Víte, že...

v sobotu 29. března 2003 v 19. 30 hodin se v divadle Krakonoš představí host, DS Vicena z Ústí nad Orlicí? Prozradí vám, jak je to s Prámem na hřích. Jste srdečně zváni. Předprodej vstupenek zajišťuje prodejna Klenot ve Vysokém nad Jizerou.

DS Krakonoš neporuší tradici a otevře bránu divadla i o letošních Velikonocích? Po pečlivých přípravách natrhal Růže pro princeznu (i pro vás). Přijďte se na

pohádku podívat spolu se svými dětmi na Boží hod velikonoční 20. dubna od 19. 30 hodin anebo o týden později, tedy opět v neděli, 27. dubna, ale již od 16. 00 hodin. Vstupenky se objednávají ve vysoké prodejně Klenot.

*_*_*

Tabule

V učebnicích je to černé na bílém. Nic se nám neplete, ve všem máme jasno.

Proč ztrácíme u tabule jistotu? Tam je to vždycky totiž naopak.

Volkman

*_*_*

Školní okénko

MŠ

Zápis

Zápis do Mateřské školy ve Vysokém nad Jizerou na školní rok 2003/2004 se koná 9. dubna 2003 od 10.00 do 14.00 hodin v MŠ. V době zápisu proběhne i den otevřených dveří. Těšíme se na vás.

Kolektiv zaměstnankyň MŠ

ZŠ

Zápis do 1. třídy

Proběhl ve čtvrtek 30. ledna 2003. Z osmnácti prvňáčků nastoupí v září do školy čtrnáct dětí, čtyři půjdou na žádost rodičů a doporučení pedagogicko-psychologické poradny do školy o rok později. Všechny děti budou chodit do školy ve Vysokém nad Jizerou, roprachtická škola už nebude otevřena pro nedostatek dětí.

Drahoslava Nýdrlová, ředitelka

Projekt "Internet do škol" na naší ZŠ

V roce 2002 se rozběhl projekt Indoš (Internet do škol), a to v rámci Státní informační politiky ve vzdělání (viz www.msmt.cz; klade si za cíl zvýšení úrovně práce s výpočetní technikou, tzv. informační gramotnost učitelů, žáků i občanů). Financování zajišťuje ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a firma, která zvítězila v konkurzu, zajistila technické a programové vybavení a do r. 2005 se má postarat i o veškerý servis. Jde spíše o uskupení firem, z nichž nejdůležitějšími jsou Autocont on Line (www.acol.cz) a Český Telecom, vystupující jako generální dodavatel.

Úprava a vybavení učebny na ZŠ ve Vysokém nad Jizerou byly provedeny v červnu 2002 a od té doby je učebna v

provozu. Jako škola typu C (rozdělení do skupin A, B, C je dáno počtem žáků dané školy) dostala celkem sedm počítačů: šest žákovských stanic + jeden učitelův multimediální, dále server a černobilou laserovou tiskárnu. Připojení na internet je 24 hodin denně a je financováno až do r. 2005 ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy.

Do konce roku 2002 proběhlo kompletní školení ICT K (osob pověřených správou), především v oblasti správy sítí, programů a obsluhy serveru. Funkci ICT koordinátora správce, manažera a pedagoga vykonává paní učitelka Mgr. Marta Hájková. Zatím zůstává pravomoc ICT K správců v některých ohledech omezena. Žáci mají přístup k počítačům ve svém volném čase čtyři odpoledne v týdnu (využíván je především internet, kde si hledají zábavu a informace o středních školách a nejrůznějších akcích) i během výuky, kdy vyučující, od loňského roku proškolení a s atestací, zapojují výpočetní techniku do řešení úkolů, vyhledávání apod. Je zbytečné zdůrazňovat, o co přitažlivější se pak samotné vyučování žákům jeví. Navíc je dnes tento způsob práce s daty obvyklý a vyžadovaný. Škola tímto počínem nabyla pro některé žáky na příležitosti do takové míry, že jsou ochotni v ní setrvat i do pěti hodin odpoledne.

Nechci vstupovat do četných diskusí - leckdy ostrých - týkajících se některých obchodních a servisních podmínek firem zapojených v tomto

projektu. Chci na závěr pouze za celou ZŠ říci, že naše škola tímto projektem jen a jen získala a je vděčná za poskytnutí techniky, kterou by si sama nikdy v takové podobě nemohla dovolit.

Navštivte naše internetové stránky: <http://zs.vysokenj.indos.cz>

Mgr. Marta Hájková

Olyžování

Letošní zima přála lyžařům. Slunečné počasí a bohatá sněhová pokrývka nám umožnila uskutečnit všechny akce, které jsme si naplánovali.

Lyžařský výcvik 7. třídy proběhl na přelomu ledna a února. Tři dny na běžkách, tři dny na sjezdovkách a sedmý den výlet na Štěpánku. Poděkování patří panu Bucharovi, který ochotně zastoupil pana učitele Pýchu a ujal se jako instruktor jednoho družstva; druhé družstvo lyžovalo se slečnou Bordeovou. Děkujeme také za to, že naše děti mohly celé tři dny využívat lyžařský vlek se slevou.

Zdařily se i závody v běhu na lyžích (4. února), kde závodilo 39 žáků naší školy, a závody ve slalomu (6. února), kterých se zúčastnilo 63 žáků. Děkujeme za jejich organizaci všem členům Ski klubu. Bez nich si tuto akci už ani nedovedeme představit. Přestože závody probíhaly až odpoledne, museli se někteří členové uvolnit ze zaměstnání a věnovat svůj čas našim dětem. Jejich profesionální

přístup přiblížil dětem atmosféru opravdových závodů.

Také hodiny tělesné výchovy byly zpestřeny lyžováním, hlavně na 1. stupni. Využívali jsme vlek pana Matouška. I jemu děkujeme za vstřícný přístup a příjemnou atmosféru.

Drahoslava Nýdrlová, ředitelka

Medvídek

Můj medvídek Míša má maminku medvědi. Maminka má malé miminko. Míšo, musíš místo medu mlsat maliny. Mladý malíř mi maloval mého malého medvídka Míšu, medvěda, medvědi. Maloval motýla Miloše - miluje misku mrkve.

Nikolka Tulachová

Rozhovor

s Luckou Šaldovou, mistryní České republiky

Kdy ses rozhodla, že s lyžováním začneš?

Začala jsem lyžovat už od školky.

Rozhodla ses sama, nebo v tom byli rodiče?

Byl v tom táta.

A tím, že je tvůj tatínek trenér, se tvoje příprava nějak liší?

Je to asi stejné jako u ostatních.

Opravdu na tebe nemá větší nároky? No, je to trochu horší, když je se mnou na tréninku.

Kolikrát týdně trénuješ a kolik hodin? Tříkrát až čtyřikrát týdně dvě hodiny a k tomu závody o víkendu.

V jaké disciplíně jsi vlastně závodila a na kolik kilometrů?

Jela jsem 3 kilometry volnou technikou.

Doneslo se nám, že by tvůj čas stačil k dobrému umístění i ve starších žákyních. Je to pravda? Ve starších žákyních bych byla druhá.

Jak prožíváš to, že jsi mistryní republiky? Jsem ráda.

Jaký jsi zaznamenala ohlas na své umístění?

Trenéři oslavovali, ale beze mě.

Je ti odměnou za tu obrovskou dřinu umístění na stupních vítězů? No určitě, mám radost.

Jak dlouho bys chtěla v lyžování pokračovat?

Ještě příští rok bych to chtěla zkusit, a pak už toho asi nechám.

A to ti tatínek dovolí jen tak přestat?

On taky říkal, že už bych toho měla nechat.

Pani ředitelka tě pasovala ve školním rozhlase na mistryni světa. Nelákalo by tě to?

Lákalo, ale asi bych na to neměla výdrž.

Budeš dál pokračovat v nějakém sportu? Určitě budu chodit lyžovat.

Eva Večerníková, Iva Nedomešlová, 9. třída

ISS

Vysoké nad Jizerou láká k rekreaci nejen o Vánocích

O tom, že Vysocko je přitažlivé pro zájemce o zimní rekreaci, jsme se mohli v letošní pěkné zimě přesvědčit i na ISS, konkrétně na domovech mládeže. Na velký nápor rekreatantů o vánočních svátcích jsme si zvykli. Potěšil nás ale zájem i v lednu a únoru.

Ke zkvalitnění ubytování v budově bývalé občanské záložny přispěla rekonstrukce oken, které nám koncem roku 2002 vyměnila místní firma pana Petrušky. Protože jsme v této budově nemuseli počítat s ubytováním našich žáků, naskytla se tak možnost široké veřejnosti využít tuto kapacitu. A tak jsme měli možnost setkat se ve Vysokém s autokarovým zájezdem Klubu českých turistů z Frýdku-Místku, s třemi turnusy žáků SPŠSE z Liberce při lyžařském výcviku, řadou rodin na rekreačních pobytech a mladými sportovci ubytovanými v našich zařízeních při MČR žáků 28. 2. až 2. 3. 2003.

Ze zisku této doplňkové činnosti

chceme postupně modernizovat vybavení pro žáky v domovech mládeže. Městu jsme na ubytovacích poplatcích odvedli za zimu přes 13 tisíc Kč.

O značném zájmu o pobyt ve Vysokém i v příštím roce svědčí řada objednávek, které již od února shromažďujeme.

..*..*..

Vydařený lyžařský výcvik ISS Vysoké nad Jizerou

V týdnu po jarních prázdninách od 24. do 28. února uspořádala ISS Vysoké nad Jizerou pro 61 žáků prvních ročníků na místních tratích a lyžařských svazích školní lyžařský výcvik.

O tom, že fyzická kondice je u drtivé většiny mladé generace v žalostném stavu a práci na jejím vylepšení tato generace odmítá, svědčí podezřelý počet absencí z důvodu nemoci a zájem jenom deseti žáků o výcvik na běžkách. Přitom právě na běžkách měli žáci možnost poznat za jasného počasí s azurovou oblohou okolí Vysokého při denním lyžování a objemu 15 až 20 kilometrů. Vyvrcholením byl pro ně závěrečný závod volnou technikou s handicapem podle výkonnosti. I při něm se prosadili aktivní sportovci, když zvítězil český juniorský reprezentant na horských kolech Tomáš Brebera, startující s handicapem 4 minuty, před členem Družstva olympijských

nadějí v běhu na lyžích Petrem Nesvadbou, startujícím s handicapem 7 minut. Mezi sjezdaři byl nejrychlejší Martin Lichtenberg, po něm Jiří Palounek a Lukáš Hruška. Zájem o sjezdové disciplíny byl podstatně větší, a tak asi 50 žáků a vedoucích využívalo místní vleč v Šachtách. Vzhledem k velice dobré spolupráci měli žáci vytvořeny dobré finanční podmínky, za které touto cestou TJ Vysoké nad Jizerou děkujeme, a těšíme se na další sportovní aktivity.

Josef Vejnar, zástupce ředitele pro mimoškolní výchovu

Z KULTURY

*To byl ten nejhezčí valčík,
který se na světě hrál,
při něm se nám dvěma zdálo,
že tančí s princeznou král.*

Bál "Po staru"

V sobotu 15. února 2003 se Ústav chirurgie ruky a plastické chirurgie již podruhé stal pořadatelem bálu "Po staru". Tentokrát byly podmínky zostřeny celý den probíhajícími závody. Všichni pořádně vymrzli, a tak jsme umožnili vstup do

Krakonoše již od 17. 00 hodin včetně občerstvení.

Před vyhlášením vítězů byly oba sály nabitě, a tak slavnostní vyhlášení proběhlo v krásné atmosféře. Většina závodníků přišla v dobovém oblečení, někteří i s dobovou výstrojí. Na samotný bál pak přicházeli hosté výborně dobově oblečení. Když v osm hodin večer bál začal prvními tóny od kapely Hamleti (Gondík, Háma a spol.), bylo na parketu ihned plno. Pro inspiraci jsme pozvali na dvě předtančení skupinu Paul-dance z Jilemnice (dobová polka a polka pepíků z městské periferie se k bálu výborně hodila). Také tombola byla rychle vyprodaná a tanečníci se mohli těšit z pěkných cen. Na půlnoc jsme pro hosty plesu připravili překvapení - vystoupení arabské břišní tanečnice, která se, soudě dle potlesku přihlížejících, opravdu líbila. Bál pak pokračoval až do ranních hodin.

Poděkování patří všem organizátorům - hlavně zaměstnancům nemocnice (Alice Seidlová jako hlavní organizátor), ale i hasičům, členům TJ Vysoké nad Jizerou a ochotným členům Divadelního spolku Krakonoš, bez kterých bychom takovou monstakci sami nezvládli. Výtěžek plesu nám spolu s částkou, kterou jsme vybrali při vánočním koncertu v prosinci loňského roku, již stačí na zakoupení přístroje Dystrofill, kterým léčíme úrazem či onemocněním odvápněné ruce. Všem, kdo se zúčastnili, děkujeme.

Zaměstnanci nemocnice

První cyklistický bál

Jak to všechno vůbec začalo? No jen hádejte, kde se chlapi asi nejraději domlouvají??? A tak v hospodě U Albíny slovo dalo slovo a "1. cyklistický bál" byl na světě. Vlastně za to taky trochu mohou lyžaři, kteří se v tomto období již silně připravovali na závody Po staru. A tak byl 8. února Krakonoš připraven pro příznivce country v cyklistickém. A jak se bál vydařil? Hodnocení necháme na těch, kteří se přišli podívat.

*Za Cyklo klub Vysoké nad Jizerou
Pavlna Čivrná*

Z pohádky do pohádky...

A do třetice všeho nejlepšího, veselého masopustního. Konal se i divadelní maskární ples, letos se nesl ve znamení "z pohádky do pohádky". Návštěvnost byla v onu sobotu 1. března sice jenom průměrná, ale většina příchozích a posléze plesajících byla v maskách, což je krásné zjištění. Lidé jsou přece jenom schopni udělat si čas, popustit uzdu fantazii a připravit sobě i těm druhým hezký večer.

red.

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Divadelní spolek Krakonoš na cestách

Letošní rok jsme začali na domácí scéně divadelní hrou Noc na Karlštejně, a to 4. ledna. Dne 18. ledna následoval zájezd s hrou Sluha dvou pánů do Polné u Jihlavy, 24. ledna Karlštejn v Jablonci nad Jizerou, kde byla rekordní návštěvnost za mnoho posledních let, proto zde budeme hrát 25. dubna znovu. Dne 31. ledna hostujeme se Sluhou v Praze-Kobylisích, 7. února hrajeme Sluhu v Ústí nad Orlicí. Dne 8. března hrajeme na přehlídce v Lomnici nad Popelkou Republiku za koně a fotbal, odkud si přivážíme ceny za herecké výkony, a to Jan Vaverka st., Jiří Líbal a Jiří Šalda. Cenu za režii Petr Pýcha a Jan Vaverka ml., cenu za autorský text Petr Pýcha a cenu za zvládnutí role při velkých zdravotních potížích Svatka Hejralová. Hlavní však je nominace na národní divadelní přehlídku do Třebíče. Dne 15. února hrajeme Republiku v Miletíně, 21. března jedeme s Karlštejnem hrát do Hostinného a pak 27. března na přehlídku do Červeného Kostelce. V dubnu nás čeká další zájezd s Karlštejnem do Jablonce nad Jizerou a do Harrachova. V květnu pak Sluha v Příkrmě a Čejkovicích, Karlštejn v Brništi. V červnu nás čeká Sluha v Terezíně a Karlštejn v Litoměřicích na hradech Budyně.

Za DS Krakonoš Jiří Pošepný

Můj krkonošský deníček

12. října: Přistěhovali jsme se do našeho nového domu v Krkonoších. Bože, jak je zde krásně! Už se nemohu dočkat, až majestátní horské vrcholy pokryje zářivý bílý sníh.

20. října: Krkonoše jsou tím nejkrásnějším místem na zemi. Podnikli jsme malý výlet do okolí a při tom jsme viděli několik jelenů. Jak byli gráciízní! Zdá se mi, že jelen je jedno z nejužasnějších zvířat na zemi.

11. listopadu: Brzy začne lovecká sezóna. Nemohu pochopit, jak někdo může chtít zabít něco tak nádherného, jako je jelen. Doufám, že už konečně začne sněžit.

2. prosince: Minulou noc konečně sněžilo. Probudil jsem se a vše bylo pod jiskřivou bílou pokrývkou. Krása jako na vánočním pohledu. Proházel jsem příjezdovou cestu a uspořádali jsme rodinnou koulůvačku. Potom projel kolem sněžný pluh a musel jsem znovu proházet příjezdovou cestu. Prostě to tady miluji.

12. prosince: Minulou noc připadl další bílý sníh. Sněžný pluh si zopakoval žertík s příjezdovou cestou. Nevadí, během chvilky jsem ji znovu proházel.

19. prosince: Další sníh napadl minulou noc. Kvůli zahrnuté příjezdové cestě jsem se nedostal do práce. Jsem úplně vyčerpán prohazováním. Ztracenej sněžnej pluh!

22. prosince: Včera napadlo ještě víc toho bílého sajrajtu. Mám na rukou puchýře od lopaty. Jsem přesvědčenější, že sněžnej pluh čeká někde za rohem, dokud neproházím cestu. Kretén jeden!

25. prosince: Veselé Vánoce! Víc toho podělaného sněhu! Jestli jednou dostanu do ruky toho idiota, co řídí sněžnej pluh, tak ho přinejmenším nakopu někam. Nechápu, proč prostě nepoužijou na silnici víc soli, co by rozpustila ten sajrajt.

27. prosince: Zase napadl vagon tý bílý krásy. Už tři dny jsem nevystřelil rypák z baráku, s výjimkou prohazování příjezdové cesty pokaždé, když projel pluh. Nakonec i pluh uvázl v závěji a ten ksindl řidič si přišel vypůjčit moji lopatu. Řekl jsem mu, že jsem jich už šest polámal, když jsem prohazoval svou příjezdovku, a pak jsem tu poslední přerazil o něj.

28. prosince: Konečně jsem se dostal z baráku. Odstranil jsem z auta to bílé svinstvo a vydal se do obchodu pro nějaký jídlo. Při zpáteční cestě mi vběhl přímo do cesty jelen a už se to nedalo ubrzdít. Na autě mám škodu aspoň za tři tisíce. Ty bestie by se měly postřílet! Že je ti lovcí v sezóně nevymlátíli všechny!

10. března: Odvezl jsem auto do servisu ve městě. Člověk by nevěřil, jak může za jednu zimu zrezivět vodový debíl solí, co s ní ty inteligentní sypou silnice.

12. dubna: Odstěhovali jsme se zpátky do Prahy. Teď teprve vidím, jaké je to nádherné město. Nechápu, jak někdo může žít v takovém zapadákově, jako jsou Krkonoše.

Neznámý autor

*_*_*

*Moudrost života tkví v tom,
pokládat všechno za svrchované
důležité, ale nic
nebrat úplně vážně.*

Arthur Schnitzler

*_*_*

Muzikoterapie II opakování matka moudrosti

Děkovali jsme v minulém Větrníku a děkujeme i nyní.

Sedmého března, stejně jako vloni o adventu, přijeli pěvečtí hosté z Litomyšle. Opět rozeznali katolický kostel a opět byli skvělí. Jejich obětavost byla znásobena kvůli nemocnosti nezúčastněných členů sboru. Pokusili se předat plnohodnotný výkon. Repertoár byl obdobný, doplněný o nové skladby. Na straně posluchačů jsme na tom byli o poznání hůře. To je tou smutnější stránkou celé akce. Koncert byl předem avizován, vstupné nebylo žádné, reference od minule byly

dobré, navzdory tomu účast posluchačů nebyla odpovídající. V čem to věží? Stojíme o to, aby k nám umění jezdilo?

Renata & Luděk Šebkovi

Out

Nerozumím počítači, nemám video
vnímám méně a méně
z virtuálního světa
uzavírám se
do čtyř stěn
do kapičky rosy
do vázičky s růží
do bariér jistot do zeleně lesa
a všechno nové mne děší
záznamník na telefonu
odcizené hlasy
dávno nestoupám
po žebříčku slávy
nechápu zákruty cesty
po níž tančí moje děti
v ohlušujícím řevu stereo
- jak se mám postarat o sebe
v cizině zbrklé současnosti?

Dr. Zdeňka Vaněčková

Vysoké a my s ním

Zloděj

Jedno léto jsme s mým mužem
sochařem byli na chalupě sami.

Manžel si vyndal ponk před chalupu, aby na něm mohl tvořit do dřeva své sochy. Já jsem se věnovala obvyklé každodenní práci v kuchyni. V jednom okamžiku jsem pro něco šla na chodbu a ke dveřím do sklepa. Vtom slyším zřetelné kroky nahoře v patře. Domnívala jsem se, že muž šel nahoru, ale když jsem ho uviděla před chalupou, zpanikařila jsem a vyzvala ho, ať si poslechne ten zvuk kroků, které slyším zhora. Nejprve mně muž nevěřil, ale pak to také slyšel. Jeho reakce byla okamžitá a adekvátní jeho práci. Měl ve zvyku sochu nejprve otesat sekyrkou do hrubých rysů a pak teprve pracovat s dláty. Popadl tedy sekyrku a hrdě stoupal s napřaženou sekyrkou po schodech. Já se ho držela za nohavici a povzbuzovala ho. Když jsme vystoupili na plochu, kde se jde na obě strany do pokojů, muž mně řekl: "Já jdu do toho napravo a ty počkej, co bude!" Připadala jsem si jako v detektivce. Muž hrdinně otevřel dveře a vtom zjistil... žádný zloděj, ale žluna ťukala zobákem do štítu chalupy. Vybírala potravu - červíky - mezi dřevěnými deskami. Zvuk lidských kroků byl přesný. A bylo po "krocích zloděje", takže jsme se mohli akorát zasmát a ukončit naši hrdinnou akci. Oba jsme se vrátili ke své obligátní práci - já do kuchyně, muž ke své tvorbě.

Jaroslava Grusová

20

*_*_*

Břemena

*Proč se tahat druhým s břemeny?
Životem jdou rychleji ti, co nic
nenesou
a ničím nezatěžují se.
Kde jsou dřív v životě?
U jeho východu.*

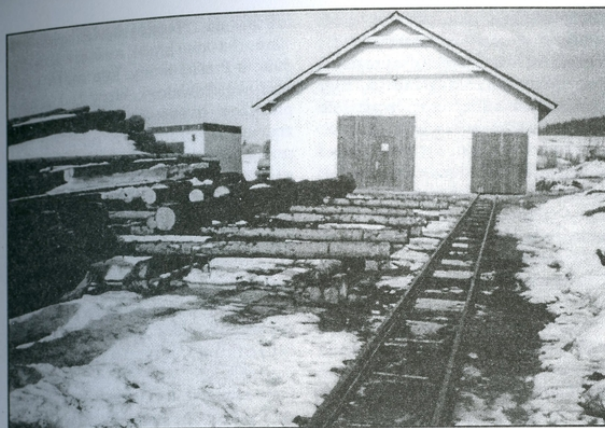
Volkman

*_*_*

Okénko podnikatelů

**Řežeme dříví na polínka,
ať má čím topit matinka,
řízy, řízy, řízy, řízy...**

Tento známý zvuk ruční pily bylo dříve slyšet všude, u každého stavení, na každém dvoře. Pokud se doma řeže dříví ještě dnes, pak většinou už motorovou nebo elektrickou pilou. Ušetří se namáhavá práce, čas, ale bohužel přibývá i zranění, zejména na tzv. cirkulárce, o tom by mohli vyprávět lékaři zdejší nemocnice. Jistě je vám, milí čtenáři, už jasné, že bude řeč o dříví a jeho zpracování. To se odehrává na pilách. V okolí např. ve Tříci, v Harrachově, v Hrabáčově, a nyní přibyla i pila ve Vysokém nad Jizerou. Bude postavena na podzim loňského roku pod areálem družstva Horal směrem na Barejtův kopec. Hlavní budova zvaná pilnice je prostorný dům o rozměrech 10 x 20

metrů, tj. 200 m², a to na pozemku velikosti 2500 m². V objektu, tj. na pozemku, je 80 metrů kolejnic, které na přizpůsobených důlních vozíkách navážejí kmeny přímo pod pilu. Se stavbou bylo započato v říjnu, dokončena byla 7. prosince 2002, ale v provozu je až od ledna 2003. Samotná pila je tzv. kmenová pásová, vyrobená ve Veselí nad Moravou v podniku pana Hejtmánka. Je to tedy český výrobek v hodnotě 3/4 milionu korun. Její parametry jsou: délka 10 m, průměr 90 cm. Řeže kmeny vodorovně. Je vhodná pro zpracování, zhodnocení a využitkování veškerého dřeva tvrdého i měkkého. Jako vedoucí pracovník je nyní na pile Ing. Miroslav Kašťák, absolvent lesnické fakulty, obor dřevařství. S ním

pracuje ještě další Vysočák František Šulc.

Vedle místnosti s pilou je ještě jedna malá místnost, tzv. brusnice, kde jsou odborné brusy, na nichž se musí po dvou hodinách řezu listy neboli pásy pily brousit.

Po kolejích se kmeny zpředu pilnice navážejí k pile a vzadu rovněž po kolejích se hotové výrobky vyvážejí. Celý prostor se v zimě vytápí kamny na dřevo.

Na této pile lze provádět pořezy vlastní i dodané kulatiny, následně její dopravu až na pilu a odvoz hotových výrobků zpět zákazníkovi. Pomocí hydrauliky je možnost dopravy i do patra. Dále se řežou střešní latě, všechny druhy hranolů, prkna a fošny. Veškeré práce se vykonávají na základě dohody.

21

Tohle všechno jsem na vlastní oči viděla a všechno se dozvěděla 27. února z úst obou majitelů, sourozenců Petruškových, Martina a Evy Čechové. A věřte, milí čtenáři, že bylo na co se dívat a nad čím žasnout. Co všechno vymyslí chytří lidé, aby i ta nejtěžší práce dávala uspokojení. Investice je to veliká, téměř 2 miliony korun, přejme tedy majitelům, aby i tento podnik prosperoval, vždyť je to další plus pro naše město. Přijďte se podívat a poznáte sami.

Ludmila Hnyková

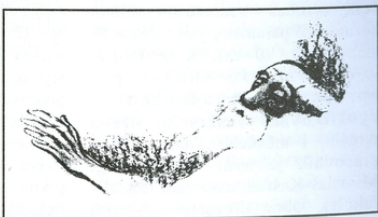
Z HISTORIE dávne i nedávne

500 let od smrti Havlasa Pavlaty 2., závěrečná část

Nejznámější čin svého života vykonal zřejmě v zimě z roku 1459 na rok 1460, kdy nistějské zboží náleželo na čas českému králi. V rokytnických lesích, ať to bylo v Dolní Rokytnici, z jejíž pečeti převzala medvěda do čtvrti znaku i Rokytnice nad Jizerou, ať v pasecké Havírně, při pálení milife si ochočil medvěda a odvedl jej do Vysokého. Poté ho po právu odvedl vrchnosti, které tehdy zvěř náležela, tedy do Prahy králi Jiřímu z Poděbrad. Ten tehdy sídlil

nikoli na Hradčanech, ale na staroměstském hradě, zvaném Králův dvůr, u Prašné brány, kde měl i svůj zvěřinec. Pavlatovi, který byl tehdy přibližně dvaasedmdesátiletý, dal znamenité spropitné a odměnil jej privilegiem neznámého obsahu, které se později stalo základem smyšlenky o jeho povýšení do rytířského stavu. Za úrodných let mírové části vlády krále Vladislava II. Jagellonského nahospodařil hojnost peněz, které si však nejen uchovával, ale též, jak prý vzpomínal, "pod stůl peníze půjčoval, aby nikdo neviděl", a zakazoval svým dlužníkům, aby to komukoli pověděli.

I tato evangelijní vlastnost z něj vedle skoro neuvěřitelného věku tvořila ideálního proroka, ale co bylo obsahem původního proroctví, již nyní nezjistíme. Z opisů však poznáváme dobu jeho úmrtí, tedy rok 1503. Navíc pětaticet let po jeho smrti uvádějí některé opisy jeho proroctví požár města Turnova, který nastal na sazometnou (škaredou) středu 1538, tehdy 17. dubna. Při dobré vůli se z toho odvozuje datum jeho úmrtí na pondělí velikonoční 17. dubna 1503, či na sazometnou středu 12. dubna 1503. Připomeneme si tedy

pět set let od jeho úmrtí v době velikonoční.

Michal L. Jakl

*_*_*

*Pokrok netkví v tom, že
neustále běžíme vpřed, nýbrž v tom,
že si najdeme místo,
kde se pro změnu na nějaký
čas můžeme zastavit.*

Gilbert Keith Chesterton

*_*_*

Rok 1910

Ve dnech 26. a 27. ledna viděna byla na severozápadním nebi kometa, hvězda velká asi jako hvězda prostřední, ohon nahoru postavený, dle oka asi 8 metrů dlouhý. O této kometě hvězdáři nic nevěděli. K večeru slabá záře šla od hvězdy.

Dne 13. února veřejné závody lyžařské. Lidu byla ohromná účast. Od 20. února stále hezky teplo. Stromy a keře pučely v první polovici dubna. Ke konci dubna ošklivé počasí, sníh, zima, déšť. Dne 27. dubna slabá bouřka, při níž silně sněžilo. Květen byl rovněž zimavý a deštivý, od 14. (velká bouřka) stále hezky a velká vedra. Dne 28. května se náhle ochladilo. Kolem 20. 6. citelně chladno. Prázdny tohoto roku byly téměř neustále deštivé. První moký sníh začal padat 3. listopadu. V noci z 11. na 12.

listopadu velká vánice. Ráno bylo mnoho sněhu při 2 stupních mrazu. V prosinci sníh úplně roztál a 17. 12. bylo takové teplo, že děti chodily do školy boso. Dne 20. 12. začalo sněžit. Obec zakoupila váhu dobytčí za 100 korun.

Na hřbitově nad hrobem stavitele Petra Kramáře stavěl se pomník, dílo znamenitého sochaře V. Šaffa.

Dne 23. května viděti bylo navečer na západním nebi kometu takzvanou Halleyovu, zamženou hvězdu bez ohonu.

Dne 18. června byla na náměstí postavena lampa na lisované světlo petrolejové s punčoškou o svítivosti 900 svíček. Stála i se sloupem 400 korun. Lampa osvětluje celé náměstí nádherně.

Dne 19. června operní a operetní společnost Elišky Zöllnerové sehrála 18 her.

Josef Patočka, bývalý tajemník města, daroval obci Vysoké velkou knihovnu.

V srpnu byla uspořádána ve školní budově výstava živnostensko řemeslnická. Trvala 4 neděle. Dne 14. srpna se konal sjezd živnostenský z celých Čech. Vydařil se znamenitě. Dne 29. srpna se konal proměnný koncert.

U příležitosti 50. narozenin dr. Karla Kramáře se konala slavnostní schůze.

1911

V lednu provedeno sčítání lidu. 1503 obyvatel, 225 domů.

V únoru velké lyžařské závody a

sáňkové závody za účasti minimálně 7 až 8 tisíc lidí.

Dne 31. března dosti silná bouřka. Sníh tál od 27. do 30. dubna, velká tepla. Ve dnech 1. - 3. dubna nádherné počasí. V červenci ohromná vedra. Dne 17. 8. na slunci 16 stupňů. Dne 14. září velké krupobití a silný liják. Celý rok velice suchý, nebyly žádné otavy. Brambory byly velmi malé, ale zato dobré. Zelí sežraly housenky. Dne 2. října silně sněžilo. V říjnu jasné dny. Dne 21. prosince málo sněhu a přišlo.

Dne 4. června konán organizací národních sociálními z Podkrkonoší veliký tábor lidu na Petruškových vrších. Účast byla 10 až 15 tisíc lidí. Při řeči poslance Václava Klofáče přišel déšť a hromobití, což náladu pokazilo. Imposantní byl průvod, v čele hudba Vysocká, za ní poslanci Klofáč a Lisý, starosta Schröter, členové zastupitelstva. Náměstí lidmi namačkané, rovněž i postranní ulice. Když průvod dospěl na vrchy, byl ještě zadní díl v městě.

Dne 23. července v parku konán velký koncert sdružených hudeb Semilské, Železnobrodské a Vysocké. Návštěva asi 1000 lidí. Účinkovalo 64 hudebníků.

V říjnu na náměstí konán tábor lidu stranou sociálně-demokratickou za příčinou ohromné drahoty. Účast byla asi 1500 lidí.

Opravovala se socha Karla Havlíčka. Opraveny hodiny kostelní od hodináře Prokeše ze Sobotky.

*Pokračování přístě
Iva Řehořová*

*Naše sláva není v tom, že nikdy
nepadneme,
nýbrž v tom, že vždycky povstaneme.*

B. Pascal

Paměti legionáře 2. část

Mé rodiště Benešov u Semil je podhorská vesnička, rozběhlá svými chalupami po příkré stráni na pravém břehu Jizery. Na toto své rodiště nemám však téměř žádných pozoruhodných vzpomínek, protože už jako čtyřletý klouček jsem je opustil spolu se svými rodiči, kteří z existenčních příčin se rozhodli přesídlit do Jablonce nad Jizerou.

Táta byl pekař, a když se mu naskytla příležitost výhodnějšího pronájmu pekárny v Jablonci nad Jizerou, naložil své jměníčko na formanský vůz, posadil mne vedle maminky mezi uzly perin a šatstva a trocha starého nábytku, sám se usadil na kozlíku vedle formana a tak jsme jednoho podzimního slunného a chladného rána opustili vesničku, v níž jsem prožil téměř čtyři roky svého věku. Cestou jsem usnul. Mé probuzení bylo plné překvapivých novostí. Živě mne zaujal výstavný dům zelenavého nátěru. V krámě bylo narovnáno různé krupařské zboží v

pytlích i zásuvkách a také tam byly zásuvky se zbožím papírnickým a školními potřebami. A vedle pultu stály soudky s máčenými okurkami a slanečky. Voňavé pachy koření se tu mísily s vůní čerstvých houslek a rohlíků do zlatova vypečených a posypaných modravými zrnky máku. Také pecny chleba narovnané na dlouhém pekařském prkně vydechovaly oblaka vůně. V rohu za malým pultem, který měl sklápěcí desku a kudy se procházelo, bylo nejvýšší místo, neboť tu byly čtyři plechovky s pestrobarevnými bonbony. Tu jsem mamince také nejraději pomáhal.

Opodál domu proudily vody horské Jizery. Z řečiště vyčnívalo v létě plno kulaťoučkových balvanů a dalo se po nich suchou nohou přejít na druhý břeh.

Tedy v tomto podhorském městečku vklíněném do hlubokého údolí Jizery táta převzal velkou pekárnu i s obchodem zbožím krupařským a koloniálním. Tedy obchod smíšený, jak se tehdy psávalo na firemních označeních.

Majitel v té době onemocněl a musel se své činnosti pekařské vzdát. To, že táta převzetím tak rozsáhlého podniku převzal zároveň i vysoké platební závazky a s nimi ovšem i starosti, jsem tehdy nechápal. Já jsem se tu cítil velmi šťastný, neboť se mi zde otvíral zcela nový svět. Až přišel i den, kdy mne maminka přivedla ke školnímu zápisu. Na školu jsem se těšil, neměl jsem z ní hrůzu jako některé jiné děti. Školní budova byla naproti našemu obchodu. Znal jsem

už většinu dětí z první třídy, protože si k nám do krámu chodily o přestávce kupovat housku, kterou jim maminka rozkrajovala a vždy také pokropila sirupem. Také učitelé k nám chodili do krámu na čerstvé pečivo. V té době se však nad naším slibně se rozvíjejícím rodinným soužitím tmavěl mrak, jenž nevěstil nic dobrého. Majitel pekárny a obchodu se nad očekávání sbíral ze své nemoci a měl se k životu. Naléhal na tátu, aby si našel jinou pekárnu, a poukazoval na právní doložku v pachtovní smlouvě, že v případě uzdravení je oprávněn k výpovědi před smlouvenou pachtovní dobou. V době, kdy smlouva byla uzavírána, nezdála se doložka nikterak akutní vzhledem k velmi vážnému onemocnění majitele živnosti. Důsledky tohoto závazku byly, jak se pak ukázalo, vážné a ohrožily rovnováhu našeho rodinného života. Ale co všechno platno. Výpověď po dvou letech tátovy úspěšné činnosti byl zdrcující úder. Věřitelé, když se dověděli o této náhlé a nečekané změně, zahrnuli ho upomínkami na zaplacení zboží. Došlo k soudům a také ovšem i k exekucím. Úspory procházely rukama advokátů jako řešetem. I když nájemce sám, zaleknut se důsledků svého rozhodnutí, výpověď odvolal, bylo už pozdě.

Nastávaly zlé starosti - jak jen bude dál. Maminku kromě všeho drtilo ještě i pomyšlení, bude-li možné udržet na studiích Josefa a v učení Božku, děti z prvního manželství. Zatím byli oba sourozenci v opatrování dědečkově ve Vysokém a

k nám docházeli jen občas. Zanedlouho se tátovi podařilo získat nájem pekárny ve Vilémově. Ale nebyl tím potěšen, ani on ani maminka. Byla to jen pekárnička pro úzký okruh zákazníků z několika desítek rodin dělníků z blízké textilky. Chodilo se k nám, jak se později ukázalo, většinou na dluh. Zde jsem začal chodit do německé dvoutřídky. Pamatuji se, jak nás německý pan učitel přivětivě přivítal. Maminka neuměla ani slůvka německy, a tak s námi lámal češtinu, jak se dalo.

*Pokračování příště
Bohumil Doležal,
zpracovala Ludmila Hnyková*

ŘEMESLA A ŽIVNOSTI

Ještě náměstí

Ve dvoře za Lukášovým obchodem byla dlouhá budova sodovkárny. A přes ulici, podle nápisu na domě, sídlilo Hospodářské družstvo skladištní. Sem vozili zemědělci svoji úrodu. Náklad bylo zapotřebí odvážit. To se dělo jednoduchým způsobem. Na náměstí za altánkem stála městská váha. Taková velká decimálka s vážícím zařízením v malé budce vedle váhy. Sedlák zajel povozem na obdélníkové vážící plato, to uvedlo váhu do pohybu a městem pověřený

zaměstnanec povoz odvážil. Po složení nákladu na rampě skladu zvážili prázdný vůz a rozdíl byla čistá váha. Za vyplacené peníze si mohl hospodář hned v družstvu nakoupit. Nejen potraviny, ale i železářské zboží, hnojiva a všechno, co bylo na gruntě potřeba.

V dalším domě byla opět trafika a později i taxikářství pana Holaty. A aby byl výčet úplný, nezapomeňme na dámské krejčovství paní Špíkové v bytě radniční budovy.

Z náměstí se dáme k Tříci. Při silnici hned v prvním rohovém domě, kde se říkalo "Na staré poště", bylo holičství a kadeřnictví pana Hásky. Tam visel vedle vchodu nablýskaný mosazný talíř, znak cechu lazebnického.

Povoznictví a autodoprava patřily majiteli domu panu Karlu Bartonickovi. Kromě krásných koní, kteří zapřažení do valníků vozili náklady zboží z nádraží, měl ještě dvě nákladní auta. Na tak malé město dost velký provoz. Bartonickovi měli ještě bačkorářství. O dům níže měl obchod konfekcí a pánské krejčovství pan Nečásek, dlouholetý starosta města. Následoval obchod smíšeným zbožím a koloniál pana Nesvadby. A v místech, kde odbočuje ze silnice stará cesta, měl bačkorářství pan Bohumil Dóubalík.

Ze staré cesty směrem na Polopřt bylo zelinářství pana Neťuky a ještě dál bydlel švec pan Fiala.

Vraťme se ale na starou cestu. Na jejím konci, tam, kde se cesta sbíhá zase se silnicí, byl ještě jeden obchůdek. Domeček ne větší než nepřilíš velká maringotka patřil

manželům Stříbrným, kteří tam také bydleli. Přes celou šířku přední stěny měl velké okno s jedním dílkem otvíracím a širokým parapetem, který nahrazoval pult. Za oknem vystavené zboží, různé, už ani nevím, co všechno prodávali. My jsme si tam při sáňkování na staré cestě kupovali cukrlátka - fialky, atlasky, hady z gumového želé a takové červené kulaté bonbony s bílým vnitřkem, říkalo se jim maliny, po kterých byl krásně červený jazyk i celá pusa.

Anna Čerovská

Z dopisů našich čtenářů

Vážená paní redaktorko, především přeji Vám a celému Městskému úřadu ve Vysokém nad Jizerou vše dobré do nového roku.

Chtěla bych Vám říci, že ke šťastným dnům svého života počítám i den, kdy jsem se seznámila prostřednictvím své neteře s Vaším časopisem. Je to už hezkých pár let a vždy Větrník s radostí vyjímám ze schránky v duchu s díky těm, kdo zasilání zařizují.

Já jsem s Vysokým úzce spjata od narození - po svém tatínkovi, který se narodil v r. 1885 v zákostelí č. 4 mamince Františce Nečáskové a učiteli Františku Nečáskovi, jenž učil na vysoké škole a na jehož drobné památky, umístěné ve vitrině v muzeu, - a nejen na ně - se každé léto chodím dívat. Jsem už osoba velice stará, téměř 85letá, ale stále mě

zajímá dění kolem a spousta jiných věcí; mám radost z dobrých zpráv a rmoutí mě špatné! Raduji se z práce - obdivuhodné - a z úspěchů Vašeho města. Při čtení Větrníku co vzpomínek se mi honí hlavou.

Děkuji Vám velice za vše, za ten krásný obsah, za ty fotografie, někdy mi dá práci určit je, ale jsou krásné a nápad znamenitý. Kéž bych zase mohla v létě usednout v parku na tu svou milou lavičku a pozorovat to panorama hor.

Upřímně pozdravuje a v shledání doufá Věra Volná

CESTUJI, CESTUJES, CESTUJEME

Vůně přírodní

Je to rok, co jsem opustila rovinu horkého Houstonu a vyjela na cestu po Spojených státech. Patnáct tisíc kilometrů za dvaatřicet dnů. Kéž by jen šlo vrátit čas. Nevím, čím to je, ale kdykoliv začínám vzpomínat na Ameriku, nevybavují se mi jako první velkoměsta, ale příroda, hory, údolí a řeky, místa, kam bych se vrátila hned. Devatenáctého dubna loňského roku jsem raftovala na řece Ocoe v Tennessee. Byl to takový malinký předkrm, protože lahůdky v podobě národních parků USA měly přijít. Nikdy nezapomenu na první moment, kdy se před námi otevřelo Monument Valley. Země Indiánů kmene Navaho, se kterými jsme dva dny žili a kteří

nás svým územím provázeli. Nezapomenutelný východ slunce, kdy celé údolí vystoupilo ze stínů a zalilo se červení písku. Po něčem takovém jsem si myslela, že nemůže přijít nic lepšího.

Těžko říci, zda přišlo, ale Grand Canyon je opravdu "grand". Během noci nám zamrzla voda v konvici a zimou se budili i ti největší otužilci v pěti vrstvách oblečení. Ráno kolem sedmé jsme se na radu našeho průvodce, ač plní obav o své zdraví, svlékli do šortek a tílek a vydali se na dvacetikilometrovou cestu do středu Grand Canyonu. Copak o to, dolů to šlo, to se nám chtělo i běžet, abychom se zahřáli, ale než jsme došli na středovou plošinu, z níž byl nádherný pohled na tyrkysové Colorado, bylo jedenáct a slunce dokazovalo, co umí. Cesta zpět byla peklem. Čtyřicet stupňů ve stínu a stín prakticky neexistoval. Pro zvednutí morálky a našich turistických duší nám nad hlavou létali kondoři. Zřejmě očekávali oběd...

Oč příjemnější byl Zion. Krásný národní park - prakticky v sousedství Grand Canyonu. Na jednu z jeho skal jsme vylezli, přestože jsme neměli horolezeckou výzbroj. Ze Zionu se nám nikomu nechtělo odjet, ačkoliv naším dalším cílem bylo Las Vegas.

Kdybych si ale měla vybrat, kam bych se chtěla určitě podívat ještě jednou - a musela bych brát v úvahu i Bryce Canyon, Carlsbadské jeskyně,

Yellowstone, Grand Tetons a mnohá další místa, moje volba by byla jednoznačná - Yosemite. Těžko se dá popsat nádherná Yosemitejských vodopádů, zvláště když právě taje sníh a celá příroda se probouzí. Mohutnost sekvojí i výjimečnost okamžiku, kdy jsem s východem slunce na den svých narozenin vyšla k nevadskému vodopádu, tam pak ležela na kamenech jen tak v tílku a nedělala vůbec nic. Tak nějak si představuji ráj. A co vy?

Vaše Daniela Hejralová

Vernal Fall, Yosemite, Kalifornie

SPORT

Vysocký Ski klub oslavoval

Příznivci a přátelé lyžování spolu s celou širokou lyžařskou veřejností v letošním roce oslavují. S nimi samozřejmě slavi i samotní oslavenci, Svaz lyžařů (SL) ČR a Český ski klub (ČSK) ve Vysokém nad Jizerou.

Stého výročí jednoho z nejstarších lyžařských klubů ve střední Evropě, ČSK ve Vysokém nad Jizerou, patří vzpomínat důstojně. Proto náš klub v zimní sezoně přikročil k pořádání významných závodů - Mistrovství Krkonošského svazu lyžařů, Mezižupních závodů a březnového Mistrovství ČR. Na podzim se těšíme na naše dva tradiční přespoláky a především listopadovou slavnostní vzpomínkovou a hodnotící schůzi, věnovanou 100. výročí založení prvního národního lyžařského svazu na světě, Svazu lyžařů v Království českém. Svazu, u jehož zrodu stáli a přímo se na něm podíleli 21. listopadu roku 1903 naši slavní vysočtí předkové.

Památný 13. únor roku 1903, den založení, si vysocký Ski klub za asistence ČT, Novy, rozhlasu a reportérů novin připomněl velkolepou akcí, od roku 1941 již patnáctým ročníkem závodů Po staru. Přípravy konané v některých jednotlivostech již s ročním předstihem znamenaly stovky hodin

práce a veliké úsilí organizátorů. Pro komitét, závodníky i dobově oblečené obecenstvo pak oprášení výzbroje a výstroje z let dvacátých. Vždyť závody měly být obrázkem, jak se závodilo před devadesátí až sto lety. Vysocká tělovýchovná jednota zaštitila finančně vydání pohlednic Ski klubu, krásných památečních odznaků, příležitostného razítka, tisk vstupenek, ze starých razidel novorazby plaket a dantesů, poháry pro vítěze. Plnou podporu vyjádřil za městské zastupitelstvo pan starosta, který věnoval poháry pro hlavní závod 2000metrový, uctívající památku vysockých závodníků. Vítěz, k naší veliké radosti domácí závodník Gunnar Havel, obdržel posléze od pana starosty speciální cenu - nádhernou kopii štítu města Vysokého, kterou vydobyl roku 1905 známý Běda Prokop.

Na přípravu závodističtí v Loučkách, postavení hradu, sněhového můstku a ze sněhu do všech podrobností vymodelovaného sociálního zařízení byly vyhlášeny tři brigády pod vedením obětavého Josefa Buchara. A tak v předvečer dlouho očekávaného dne bylo mimo postavení stánků, přivezení zásob a Zdeňkem Seidlem vytyčených tratí vše přichystáno.

V noci z pátku na sobotu pána hor Krakonoše zřejmě rozbolely zuby či co, neboť sobotní ráno 15. února musel být notně nazlobený. Oproti předcházejícím slunečným dnům bylo zataženo, sněžilo, mrzlo až praštilo a dul pořádný severák. Skutečné skijáky však žádné počasí

neodradí. Již o osmé hodině ranní se spolu s lyžařskými přáteli z pražského Ski klubu Josefa Rösslera-Ořovského a Veterán-ski klubu Písek sešli účastníci společné vzpomínky na bývalé závodníky a činovníky na místním hřbitově. Po proslovu předsedy klubu si položením věnců, vzpomínkou, minutou ticha a písní Tam na horách, zazpívanou Slávkou Hubačikovou a Zdenou Fučíkovou, uctili památku zemřelých předchůdců. Na náměstí "města nejkrásnější zimy", jak praví pravidlivě dávný slogan, kde máte možnost nazouti svoje ski a po čtyřistametrové jízdě rovinou se ocitnete na horní stanici lyžařského vleku či přímo v běžeckém areálu, se začali tou dobou již shromažďovat lyžníci i široká veřejnost. Vyhrávala kapela pana Hejrala, konaly se rozhovory, proslovy, kouřily se doutníky, a když místní hasičstvo uzavřelo komunikaci ku Šachtám, vydal se na pochod slavnostní průvod v čele s praporem vysokých lyžařů. Nejdříve čestný komitét se soudcovským sborem, poté kapela následovaná snad pětisetlenným zástupem po staru oblečených účastníků, nakonec množství obecního.

Na tradičním závodišti v Loučkách vypuklo po skijácké hymně a po promluvách starosty města a předsedy Ski klubu právě závodní klání. Samozřejmě dle všech pravidel komitétu, tak, jak praví řád lyžníků. Při běhu povoleno používat pouze klasický krok telemarský, dámy nutny v závodě dlouhých sukni

použití. Jako první na programu severanských her krkonošských byl odstartován závod horské mládeže s kupkami, pak následoval start distančního závodu pro muže na 5000 metrů, závod juniorů a dívek, velmi atraktivní závod mužů o rekord 100 m po rovině krokem telemarským.

Na startu jízdy dam na 1000 metrů bylo možno vidět celou přehlídku krásných klobouků i roztomilých stylů jízdy. Po hlavním závodě 2000 m, kde závodníci ze sebe vydali vše, následoval konečně poslední z běhů, jízda seniorů na 1500 m, přístupná jezdcům přes 40 let starým. Zlatým hřebem odpoledne se staly závody ve skoku, disciplíně, která byla dříve doménou vysokých. Vždyť např. vysoký učitel Josef Jodas vyhrál skok ve Vysokém na prvních mezinárodních svazových závodech roku 1904 a podařilo se mu to i pět následujících ročníků za sebou. Hranice rekordu českého byla posunuta od roku 1898 do roku 1928 devětkrát a šestkrát se o to postarali vysočtí borci. K letošním skokům se přihlásilo 65 závodníků a početné diváctvo odměňovalo nejvydařenější skoky, ale i krkolomné pády zaviněné selháním zchátralé výbroje a nezkušeností dnešních účastníků zaslouženým potleskem. Po celou dobu konání lyžařských závodů bylo se možno, a mnozí bohatě toho v vlezlém počasí využívali, občerstvovat a posilovat. Na odbyty šly především tradiční sejkory, jež nabízel neustále obležený stánek hasičského sboru. Neobyčejně mnoho se prodalo i horkých nápojů a

kořalky, která snad měla dodatí odvahy některým bojácnějším jezdcům z rovin. Výjimečnou pozornost vzbuzoval i stánek vysoké poštmistrové Hanky Čivrné, která nabízel speciálně k závodům vydané poštovní razítka, pohlednice a odznaky. Pánem celodenních výročních závodů se bezesporu stal sám Krakonoš. Měl být sice přívětivější především k hostům a divákům, ale nám větrem ošlehaným Vysočákům jeho mrazivé vrtochy příliš nevydaly.

Závěr a slavnostní vyhlášení vítězů s předáním pohárů a dantesů se odehrávalo v divadle Krakonoš. Ceny předávaly zasloužilé členky ČSK, starosta města, čestný starosta tělocvičné jednoty a rozhodčí FIS, předseda Tělocvičné jednoty ve Vysokém nad Jizerou a předseda Ski. Přátelé z Prahy a Písku nám předali drahocenné dary, obraz a první lyžařský vosk použitý v Království českém, původní svíčku Josefa Rösslera-Ořovského. Bylo poděkováno všem účastníkům, poblahopřáno vítězům a vyhlášeno ukončení závodů. Následoval nefalšovaný skijácký bál, pořádaný místní nemocnicí. Zde do ranních hodin oslavovali s trochou nostalgie nejen skuteční vítězové, ale i všichni přátelé a milovníci

lyžování a Vysokého nad Jizerou. Všem, kteří se jakoukoliv měrou podíleli na přípravě oslav 100. výročí ČSK ve Vysokém nad Jizerou děkuje, za výbor klubu a veškeré členstvo předseda ČSKV Jiří Doubalík st.

1000000

Lucie Šaldová mistryní České republiky pro rok 2003

Tajně jsme doufali již na mistrovství České republiky (MČR) v Trinci, kde Lucka nebyla zcela zdravotně v pořádku, a přesto obsadila výborné 3. a 4. místo.

Famózní výsledek se závodnici Českého ski klubu podařil 1. března na domácích tratích ve Vysokém nad Jizerou. Zvítězila rozdílem třídy v závodě na 3 km volnou technikou a zařadila se mezi historicky nejúspěšnější sportovce města. Již předtím získala titul mistryně Krkonošského svazu lyžařů (KSL) a Jizerské župy v klasice i volně, stala se mistryní KSL ve sprintu a vyhrála Krkonošský a Jizerský pohár. Těmito výsledky se stala i celkovou vítězkou Českého poháru pro rok 2003.

B l a h o p ř e j e m e .
Blahopřejeme Lucii, trenérům a celému běžeckému úseku. Krásnější dárek k oslavám 100. výročí založení si Český ski klub nemohl přát.

Blahopřání za dobrou reprezentaci zaslouží i starší žáci Ondřej Saska a Štěpán Prokůpek. Probojování se na MČR a umístění do dvacítky nejlepších v této nabitě

kategorii přispívá k dobrému jménu klubu. Za zmínku stojí i Ondrovo 7. místo na mezižupních závodech ve Vysokém 22. února.

Z dalších výsledků se můžeme chlubit dvakrát prvním a jednou třetím místem Veroniky Havlové a druhým místem Pavly Šaldové na Kozákově. Z dorostenců zajel krásný závod na MČR v Harrachově Jakub Havel. Skončil ve svém ročníku osmý. Petra Nesvadbou nám závidí mnohé oddíly. Vyplatilo se mu nestartovat na našich Po staru. Slavil vysoký svátek lyžování skvělým úspěchem na Junior Cupu v Jablonci nad Nisou, když v mezinárodní konkurenci skončil čtvrtý. Na MČR v Novém

Městě na Moravě skončil celkově pátý ve stíhacím závodě.

Zástupci našich mužů Josefu Vejnarovi rozhodně forma také nechybí. Na Orlické dvacítku vyhrál kategorii veteránů, ale prozatím nejlepšího výsledku ceněného mezi muži dosáhl celkově prvním místem na Jesenickém maratonu na 40 km.

Sjezdový úsek klubu se pyšní nadějným závodníkem Jakubem Pohankou. Dokázal vyhrát sedm posledních závodů za sebou z celkových devíti a půjde-li vše podle našich představ, podle představ trenérů a jeho rodiny, mohli bychom se dočkat mnohého dalšího příjemného překvapení. Z dalších závodníků se daří i Katce Zelinkové, Pavlu Zelinkovi a Janu Dušířovi.

Jsme přesvědčeni, že tělovýchovná jednota a celé naše město se výsledky oslavujícího ČSK může v letošním výročním roce chlubit, a je naším přáním, aby se stejně dobře vedlo i ostatním oddílům a spolkům ku slávě a prospěchu Vysokého nad Jizerou.

Za ČSKV Jiří Ďoubalík st.

*_*_*

*Je snadné něco prosadit,
nenecháme-li se k cíli nést,
ale půjdeme k němu po svých
a nebudeme se ohlížet na to,
tlačí-li nás kamínek v botě.*

Friedrich Hölderlin

*_*_*

Ethicon Cup 2003 ve Vysokém nad Jizerou

Ve dnech 7. až 9. února se opět ve Vysokém nad Jizerou sešli plastičtí chirurgové z celé České republiky, ze Slovenska a dokonce i host z Itálie. Toto sportovně-spoločenské setkání se ve Vysokém koná již desátý rok. Těší nás neutuchající zájem našich kolegů o tyto závody a ochota sponzora závodů - firmy Ethicon-Johnson&Johnson vše financovat. Od pátečního večera se v nemocnici prezentovali závodníci nadšení již po příjezdu - sněhu byla tentokrát spousta.

V sobotu ráno se pak na nádherně upravené trati sešlo více než 60 závodníků. Atmosféra byla opravdu závodní - firma Scott nám zapůjčila transparenty a startovací stan, takže vše vypadalo jako u "profiků". Závod proběhl díky pořadatelské službě Ski klubu, časomíře Ing. Josefa Hejrala a laskavě humornému komentování pana Pošepného naprosto bez chyby a ve velmi svižném tempu. Počasí nám neuvěřitelně přálo - bylo teplo a svítilo sluníčko - a výhled z Vysokého na hory se opravdu předváděl v nejlepším světle.

Když po skončení závodů ještě začala diskotéka na sněhu s ochutnávkou firmy Berenzen, nadšení našich hostů neznalo mezí. Večerní vyhlášení vítězů na cyklobále v Krakonoši se pak stalo triumfem vysokých závodníků. Odesli jsme si dvě první, jedno druhé a jedno třetí místo. Cenu za absolutně nejlepší čas pak po

zásluze vyhrál Radek Kebrle. Tyto závody nejsou jen reklamou pro naši nemocnici, ale pro celé město - opakovaně jsme slyšeli chválu na vysokou sjezdovku, na hezké ubytování a někteří naši kolegové si již se svými bytnými domlouvali ubytování i na jindy. Závody se prostě letos opět povedly zásluhou všech organizátorů, které samozřejmě nelze všechny vyjmenovat. Alespoň touto formou všem za nemocnici děkuji.

MUDr. Alena Schmoranzová

KČT

Ve stopě první střeoevropské padesátky
8. února 2003

Po několika letech nám přeje počasí i snůh. Tomu odpovídá i účast 524 příznivců zimní turistiky na běžkách. Organizace této lyžařsko-turistické akce nám vyšla, což potvrzují zápisy v naší kronice pochodů, hlavní chvála patří počasí.

Zájezd do Krušných hor
21.-22. února 2003

21.2. - z Vysokého odjíždíme v 5.00 hodin do Makléřova, odkud začíná náš přejezd části Krušných hor. Trasa: Makléřov - Komáří Hůrka - Cínovec, ubytování. Odpoledne vyrazíme na přejezd německé části pohoří. Denní

túra obnáší celkem 38 kilometrů.

22.2. - Cínovec - chata Mikulášovka - Bouřňák - Nové Město - hrad Osek - Osek, celkem 29 kilometrů. Počasí po ranních mlhách slunečné, zaručené výhledy, zkrátka jako vždy pohoda.

Jiří Líbal

*_*_*

*Lidé, jimž jsme oporou,
nám dávají sílu do života.*

Marie von Ebner-Eschenbachová

*_*_*

Společenská kronika

Narození

Dne 16. 11. 2002 se manželům Bohumile a Miroslavu Šaldovým narodil syn **Michal**.
Dne 10. 1. 2003 se manželům Adele a Davidu Frýdlovým narodil syn **Tobiáš**.
Dne 26. 1. 2003 se manželům Žanetě a Karlu Peterkovým narodila dcera **Natálie**.

Hodně zdraví a štěstí!

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou
Josef Vrána 81 let

Marie Hejralová 76 let
Božena Vacková 75 let
Miloslava Preisslerová 75 let
Josef Beran 72 let
Rudolf Knop 73 let
Vladimír Nečas 72 let
Marie Volprechtová 72 let
Zdeněk Kos 71 let
Jiří Holeček 70 let
Libuše Brumlichová 81 let
Jarmila Večerníková 80 let
Stanislav Kvarda 79 let
Miluše Bachtíková 78 let
Anna Kuncová 77 let
Bohuslava Mandlová 76 let
Zdeňka Holcová 75 let
Anna Kosová 70 let

Horní Tříč

František Patočka 80 let
Václav Vrána 80 let
Stanislav Hladík 76 let
Miluška Slavíková 73 let
Blažena Škrabálková 73 let

Sklenařice

Vlasta Vondráková 76 let
Jaroslava Kašáková 76 let
Ingeborg Metelková 74 let

Stará Ves

Josef Janoušek 80 let
Květoslava Špačková 75 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Úmrtí

Dne 16. 2. 2003 zemřela paní **Anna Grosmanová** ze Sklenařic ve věku 89 let.
Dne 7. 3. 2003 zemřel pan **Libor Preissler** z Vysokého nad Jizerou ve věku 26 let.
Dne 11. 3. 2003 zemřela paní **Jana Bláhová** z Vysokého nad Jizerou ve věku 65 let.
Dne 12. 3. 2003 zemřela paní **Libuše Pourová** z Vysokého nad Jizerou ve věku 81 let.
Dne 15.3.2003 zemřel pan **Jiří Šourek** z Vysokého nad Jizerou ve věku nedožitých 75 let.
Dne 16.3.2003 zemřela paní **Božena Svatá** ze Staré Vsi ve věku 86 let.

Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Poděkování

Děkujeme všem přátelům a známým za slova útěchy a květinové dary při rozloučení s naším drahým panem Bohuslavem Kvardou. Zvláště děkujeme panu Maturovi za pronesená slova na rozloučenou.

Rodiny Kvardova a Hlůžova

Socha sv. Barbory

V minulých hádankách jsme uvedli nesprávné řešení u poslední fotografie. Nejedná se o sochu sv. Barbory, nýbrž o sochu sv. Antonína Paduánského, která původně stála na stráni pod Vysockou boudou a která je nyní dočasně umístěna v muzeu. Sochu sv. Barbory si můžete prohlédnout na této stránce. Děkujeme.

Red.

Došlo po uzávěrcce

Vážená redakce,

dostal se mi do rukou Váš zpravodaj Větrník. Přestože nejsem stálým dopisovatelem do takovýchto časopisů, rozhodnutí Vám napsat přišlo samo. Co mě k tomu vedlo? Při pročítání Větrníku se opět vrátily vzpomínky na krásné chvíle prožité ve Vašem městě a jeho okolí. Měl jsem to veliké štěstí, že světlo světa poprvé spatřila moje matka v nedaleké obci Zlatá Olešnice. Ta mě od malička učila milovat hory a tento svůj rodný kraj. A protože tam žila také moje teta a dva bratřenci, bylo pro další vývoj mého života rozhodnuto. Od malička jsem měl tedy možnost poznávat a užívat v tomto kraji a ve Vašem městě čtvero ročních období. Stal se tak ze mě opravdový horal se vším všudy. V této zemi a na této planetě není mnoho míst, kde si mohu s klidným svědomím říci: "Tady se cítím jako doma..." Pokud si chci opravdu odpočinout, nejraději usednu před Vaším altánkem v nedalekém parku a dívám se na překrásné panorama Krkonoš. Toto jsou pro mne ty nejkrásnější chvíle. Z ročních období však přece jenom nejvíce miluji zimu. Dle svých možností zajíždím se svými dětmi, a nyní i se svými vnoučaty, do Vašeho lyžařského areálu Šachty. Vždy si vzpomenu při těchto návštěvách, jak jsem tam jezdil jako malý kluk s bratřenci na lyžařské

závody ve skocích na lyžích a jak po závodech pak společně sjížděli skokanský buben. Byla to nádhera. A nyní?

Lyžařský areál absolutně nemá chybu. Chtěl bych alespoň touto cestou upřímně poděkovat všem chlapům u vleku. Po celou dobu naší přítomnosti jsme se nesetkali s ničím jiným nežli s ochotou a úsměvy na rtech. Vím velmi dobře, že to není žádná legrace stát v mrazu u vleku celý den a pomáhat při podávání kotev a rozjezdu na vleku. Co se týče finanční stránky vstupenek, byla též spokojenost. A hlavně nepamatujeme, že bychom stáli velkou frontu na vleku. Za to vše jim patří plné absolutorium.

Nebylo by spravedlivé, kdybych zapomněl na Vaši restauraci a kiosek v tomto areálu. I těmto obsluhám patří uznání a upřímný dík. Platí o těchto lidech to samé co o chlapech, kteří se starají o vlek a jeho bezpečný provoz. Zvláštní kapitolu si zaslouží večerní lyžování při umělém osvětlení. To je romantika, která se opravdu těžko popisuje tomu, kdo ji nezažil. Člověk pouze stojí, stojí a nemůže se nadýchat a nabažít okolí s touto noční atmosférou. Jenom čeká, kdy z nedalekého lesíka vystoupí pán hor Krakonoš a požehná těm, kteří zde lyžují. Jak já, tak i moje děti a vnoučata tyto chvíle prožíváme jaksepatří. Láska k nedalekým horám, Vašemu městu a jeho okolí stále roste a je čím dál silnější. To je pro mne ta největší odměna. Trocha smutku a dohadování nastává, když balíme lyže do auta.. Těžko vysvětluji